

Països Catalans

BARCELONA ■ Enric Rimbau

Foc d'encenalls i vegueries exprés.

El ple del Parlament de Catalunya ja ha debatut i votat les mesures que s'han després de la comissió d'investigació sobre el tràgic incendi d'Horta de Sant Joan (Terra Alta), que va causar la mort de cinc bombers i greus lesions a un altre. Pel resultat del debat es podria parlar d'empat tècnic, fins i tot de foc d'encenalls. El ple del Parlament va aprovar un conjunt de 66 mesures per a millorar el protocol de seguretat i els treballs en les extincions d'incendis. Les mesures han estat consensuades per tots els grups parlamentaris. Però se'n fa una altra valoració quan es parla de les responsabilitats polítiques. Els partits del govern van evitar que reeixissin les peticions de dimissió de la cúpula d'Interior (el conseller Joan Saura, el secretari general del departament, Joan Boada, i la directora general de Prevenció i Extinció d'Incendis, Olga Lanau), a l'hora que van qüestionar la utilitat i l'oportunitat de la comissió perquè moltes de les mesures preses ja eren previstes –segons que defensa el departament. Però a l'oposició, naturalment, les coses es veuen d'una manera diferent. La comissió, segons CiU, PP i C's, ha servit per a posar de manifest que el govern “no va explicar tota la veritat”, tal com va expressar el diputat de CiU, Jordi Turull, i per evidenciar les “deficiències” de gestió al departament encapçalat per Joan Saura. Per aquest mateix motiu, les formacions de l'oposició retreuen al president Montilla que no hagi fet cap canvi a la cúpula d'Interior.

Mentrestant, representants dels bombers i dels agents rurals es miraven el foc creuat des de la tribuna de convidats del Parlament.

Més ràpids que els treballs de la comissió de l'incendi d'Horta de Sant Joan van ser els de la tramitació de la futura llei de vegueries. El grups que donen suport al govern van concentrar el debat de les compareixences parlamentàries en un sol dia, dijous passat. L'executiu català vol fer tant com pugui per aprovar aquesta llei durant

L'incendi d'Horta de Sant Joan, del mes de juliol de l'any passat, ha estat objecte d'una comissió d'investigació al Parlament de Catalunya.

aquest mandat. Just al contrari que els partits de l'oposició. El PP ja ha anunciat que durà la llei al Consell de Garanties (que significa un endarreriment de prop d'un mes), i CiU s'ha desmarcat d'aquesta llei tot dient que “ara no toca”, atesa l'actual situació de crisi, obrir un debat com aquest. Les compareixences aprovades amb el suport dels grups del tripartit seran de setze persones representants de diversos àmbits municipals i experts. CiU proposava una llista de 99. Una xifra que, és clar, és impossible de concentrar en una jornada.

VALÈNCIA ■ Violeta Tena

L'oposició, en contra. Alfonso Rus és d'aquells polítics que tenen la facultat de superar-se a si mateixos fins i tot quan el nivell anterior és estratosfèric. Lluny de retractar-se o de demanar disculpes per haver decidit unilateralment –com a president de la Diputació de València– de retirar unes fotografies d'una exposició organitzada per la Unió de Periodistes, la setmana passada Rus va optar per refermar la seua posició i, de passada, repartir bufetades dialèctiques a tort i dret. En unes declaracions en el ple de la Diputació, Rus –també

alcalde de Xàtiva– va carregar contra els uns i els altres i va impartir la seua particular lliçó sobre què és i què no és la llibertat d'expressió. Segons Rus, si la Unió de Periodistes volia fer “apologia del *cas Gürtel*, que se l'haguera feta en sa casa”. I va defensar la retirada de les imatges perquè “podien ferir la sensibilitat de qualsevol persona que no entenguera que allò havia de ser allí”. En aquesta mateixa línia, va apuntar que el Museu Valencià de la Il·lustració i la Modernitat (MuVIM), dependent de la Diputació de València, és “un contenidor cultural, no polític”. “Els qui van posar les fotografies –va assegurar– ens voldrien veure sota el pont del Túria, no liquidats, però sí sota el pont, perquè ho han dit ells.”

No és la primera volta que Alfonso Rus se sobrepassa en obrir la boca. De fet, el president de la Diputació té una causa oberta a instàncies d'Escola Valenciana per una presumpta falta d'injúries i calúmnies al jutjat número 2 de Xàtiva. L'abril del 2009, Rus –també president del PP a les comarques de València– va titllar de “gilipollas” els professors que diuen *gairebé* i *aleshores*, i va assegurar que caldria “rematar-los”.

“Mai no he fet res que m’hagin volgut imposar els partits”

El propassat 20 de març Jordi Porta (Barcelona, 1936) va deixar la presidència d’Òmnium Cultural, càrrec al qual accedí el 2002. El substitueix l’economista Muriel Casals.

—**Quin balanç feu dels vuit anys que heu estat al capdavant de l’Òmnium? Heu assolit els objectius que us havíeu proposat en ser elegit president?**

—No tots, però en bona mesura els hem complerts. Hem introduït projectes nous per respondre als reptes de la cultura catalana, que són prou diferents dels de fa trenta anys. El 2002 hi havia un 3% de població immigrada, i ara en tenim un 12%. Aquesta nova realitat social ens ha obligat a crear activitats que donin respostes a les necessitats de la nostra cultura i d’aquest col·lectiu. D’una altra banda, ens hem enfrontat al repte de l’impacte de les noves tecnologies i la forma de transmetre els missatges en la nostra cultura, i hem buscat més incidència en la societat civil i la vida política.

—**Cal que l’entitat tingui més influència política, doncs?**

—Som una entitat cultural, i la nostra finalitat és millorar l’ús del català, defensar-ne i reclamar-ne la unitat i aconseguir-ne el reconeixement internacional. Però la llengua no ho és tot. També ens hem de plantejar com potenciem camps com la música o les arts plàstiques. Pel que fa al món polític, hi hem d’intervenir, perquè avui la cultura està molt mediatitzada per la política. Cal que entitats com l’Òmnium prenguin posició en determinats temes clau per a la nostra cultura.

—**Intervenir en el debat polític té el risc que els partits intentin instrumentalitzar l’entitat.**

—Sí, però els serà difícil, perquè a l’entitat hi ha diverses sensibilitats que respectem íntegrament. He rebut pressions, és clar, però mai no he fet res que m’hagin volgut imposar els partits. Els polítics ens tenen relativament en compte perquè som una entitat amb una certa rellevància social. Una altra cosa és que ens facin cas.

—**La fragmentació política de Catalunya fa més difícil que Òmnium sigui una entitat transversal sense conflictes interns. Com s’han de gestionar les diferències en aquest sentit?**

—Creiem que, més enllà dels partits, cal un marc social que defensi un marc institucional propi, i aquí poden estar d’acord tots els partits, tret del PP i Ciutadans. Som una entitat cívica que reclamem que el marc institucional de Catalunya respongui a una consulta als ciutadans.

—**La majoria de partits creuen que aquesta consulta ja es fa a les urnes cada quatre anys.**

—Alguns diuen que ja es va determinar el model que volíem de relació amb Espanya el 1977, però això és una fal·làcia. Tots sabem com es va dur a terme la transició. Cal

JORDI PORTA

un referèndum per a preguntar explícitament quin model institucional i de relacions amb Espanya volem, i això no es pregunta el dia de les eleccions. Encara hi ha reaccions adverses a Espanya envers l’Estatut, i això vol dir que nosaltres hem de fer un pas endavant. Hem de fer força perquè els partits prenguin una decisió sobre aquest aspecte.

—**Quina mena de decisió?**

—Aquí Òmnium no pot entrar-hi...

—**Us deuen referir a convocar un referèndum sobre l’autodeterminació.**

—Sí. Si hi ha una majoria al Parlament disposada a forçar la legalitat, cal fer-ho, perquè modificar la Constitució sembla una via morta. Però no sé com s’ha de forçar la situació jurídica. Això ho han de dir els partits.

—**A l’entitat, alguns sectors us han criticat una equidistància excessiva a l’hora de pronunciar-vos sobre aspectes clau per al país, com ara l’Estatut. CiU i ERC estaven en pols oposats respecte a l’Estatut. Fou aquest el motiu de l’ambigüitat l’Òmnium?**

—Vam donar suport públicament a l’Estatut del 30 de setembre, que tenia el suport del 89% del Parlament. I després, com que els polítics es van dividir, vam decidir no jugar més a aquest joc. A l’entitat vam fer un referèndum per consultar els nostres associats i fer públics els resultats, però sense fer interpretacions de res. Hem de respectar totes les sensibilitats.

Gemma Aguilera

Un cartell electoral que mostra el president Nicolas Sarkozy amb un ull de vellut, llençat a terra després d'una manifestació de funcionaris, a París, dimarts passat, 23 de març.

El projecte Sarkozy s'enfonsa

PARÍS ■ Juli Martí

Si encara fa unes setmanes el president francès Nicolas Sarkozy estava convençut de ser el director de recursos humans de l'esquerra francesa, els pèssims resultats de les passades regionals l'han deixat sense recursos. Amb vint punts menys que el conjunt de l'esquerra, l'aglomeració de petits satèl·lits al voltant de la Unió per un Moviment Popular, malgrat les candidatures úniques, ha obtingut els pitjors resultats des de l'any 1958. "És el fracàs de l'estratègia presidencial, que consisteix a arribar primer a la primera volta per crear un dinamisme electoral que permeti d'obtenir la victòria a la segona", com explicava Laurent Joffrin, director de *Libération*. Les primeres conseqüències han estat un petit canvi de govern que, amb tot, només hauria de servir per a conduir la reforma de les pensi-

ons. La defenestració del tercer ministre d'Afers Socials en tres anys podrà aportar una mica d'oxigen a l'actual govern de Fillon, però tothom dona per fet que Sarkozy prepara un nou equip, dirigit per un nou primer ministre per a final d'any o començament del següent. Així podria encarar la precampanya de les presidencials del 2012 amb un equip nou i que pogués retrobar un alè de popularitat. "Sarkozy no sap què fa", deia el líder ecologista Cohn-Bendit. I es que la pujada de l'esquerra i de l'extrema dreta l'ha portat a reforçar la dreta dins el seu govern. El projecte de taxa sobre les emissions de carboni, que el Consell Constitucional havia censurat, ja ha estat abandonat i la reforma territorial que Sarkozy volia impulsar es troba força compromesa tenint en compte que, possiblement, les senatorials de l'any vinent poden donar una majoria

a l'esquerra francesa. Un fet inèdit, que no ha arribat a produir-se mai en els 200 anys de democràcia a França. Per als socialistes, "Sarkozy, ja només s'adreça a la UMP, ja només parla als militants i quadres del partit". Efectivament, els sondatges mostren que l'electorat conservador es mostra més favorable a una candidatura de Dominique de Villepin amb vista al 2012 que no pas de l'actual president. Fins i tot, el discret i col·laborador Fillon es prepara com a alternativa a un president com més va més fràgil. Sarkozy ha cridat al govern alguns chiraquiens partidaris de Villepin per tal d'afeblir-lo. El president, que pensava que donant carteres ministerials a homes i dones provinents de l'esquerra en trauria beneficis electorals, comença ara a redistribuir-les cap a la dreta. L'èxit de la maniobra podria ser el mateix.

WASHINGTON ■ Ricard González

Victòria sanitària, de moment. Després de superar mil i un entrebancs, el president dels Estats Units, Barack Obama, ha pogut signar la reforma integral del sistema de salut, el segell amb el qual vol que la seva presidència passi a la història. Tot i això, l'anomenada *batalla sanitària*, que ja fa més d'un any que dura, i en la qual els *lobbies* s'han gastat prop de 1.000 milions de dòlars, no es pot considerar acabada, ni de bon tros. Els republicans s'han conjurat per mirar d'evitar que la llei s'acabi convertint en una expansió inevitable dels drets socials del ciutadans nord-americans. Per començar, diversos fiscals conservadors d'onze estats han anunciat que interposaran una demanda davant el Tribunal Suprem, perquè consideren la llei inconstitucional. Segons el seu punt de vista, una intervenció tan contundent del govern central viola la desena esmena de la Constitució, que assigna als estats federats tots els poders que no atorga explícitament al govern federal. Atesa la composició del Suprem, amb quatre magistrats conservadors, quatre de progressistes i un de centrista, no és clar quina decisió prendran. Ara bé, sens dubte declarar inconstitucional algun dels seus articles obriria la capsa de Pandora en les relacions entre el poder executiu i el judicial. Així i tot, la *batalla de la sanitat* serà més política que no legal. Els republicans pretenen convertir les eleccions legislatives del novembre en un referèndum sobre la mesura, confiats en el fet que les enquestes recullen que la majoria de la població s'hi oposa. Però la Casa Blanca no es rendeix en la batalla de l'opinió pública. Obama sosté que quan la població vegi els beneficis que els aporta la legislació, i les manipulacions de l'oposició ja no resultin creïbles, canviarà d'opinió respecte a la mesura. Per a poder anul·lar la llei, els republicans no solament haurien d'obtenir una majoria clara a les dues cambres legislatives, sinó també guanyar les eleccions del 2012. Més enllà dels esdeveniments futurs, aquesta és una setmana de celebració per a Obama, que no es podia permetre de cap de les maneres una derrota, perquè hauria minat la

resta de la seva presidència. Ni els congressistes ni els líders estrangers no s'haurien pres seriosament en endavant aquest president dels EUA. Ara caldrà veure fins a quin punt un Obama reforçat fa pressió per impul-

El president Obama defensant la reforma al Congrés.

sar de seguida les altres dues grans reformes que va prometre, la de la immigració i la de la lluita contra el canvi climàtic, o bé s'estima més d'esperar-se fins després de les eleccions del novembre.

PEQUÍN ■ Iris Mir

Una xarxa, dos sistemes. La Xina ha deixat les coses clares des del principi: accepta que dins les seves fronteres es promou la censura i recorda a les empreses estrangeres que s'estableixen sota la seva jurisdicció que han de seguir la llei local. Quan la versió xinesa del cercador nord-americà Google.cn va anunciar la intenció de deixar d'autocensurar els seus resultats per complaure la normativa, Pequín es va limitar a recordar que fa quatre anys, quan va formalitzar la seva entrada, Google ja n'estava al corrent i va acceptar de filtrar els resultats de les cerques dels internautes xinesos. Si continuava operant Google.cn i oferia resultats lliures sense el beneplàcit del règim, el cercador corria el risc de topor de ple amb la llei xinesa. Aprofitant-se de la premissa "un país, dos sistemes", Google ha fet una mena de joc de mans que l'ha portat a tancar Google.cn tot i continuar operant des de la Xina, ara des de la regió administrativa especial de Hong Kong. L'ex-colònia britànica gaudeix de lli-

bertats inexistents a la Xina dictatorial de l'altre costat de la frontera, un fet que ha permès a Google de donar la benvinguda als seus internautes xinesos anunciant-los que aquesta serà "la nova llar de Google a la Xina". Operant amb servidors de Hong Kong, els resultats apareixen sense censurar però si s'accedeix a la web des de la Xina, els enllaços sobre temes sensibles com ara la massacre de Tiananmen i el Falungong continuen blocats. Un moviment simbòlic més que la veritable obertura d'una porta d'accés a informació lliure que, a més, porta el valor afegit de dirigir-se ara des de l'altra Xina, la de Hong Kong. Una mesura que Google ha qualificat de legal mentre que Pequín en discrepa i li recorda que "ha violat la promesa que havia deixat escrita" quan va decidir d'abandonar els seus principis per obrir-se camí al mercat amb més internautes del món. El règim no vol entrar en política i assegura que la decisió de Google ha estat una decisió de negocis. Ara com ara, Google té previst de mantenir l'oficina de vendes i de recerca a la

Els xinesos tenen el Google censurat.

Xina continental, però s'especula que el gest de descentralitzar el cercador a Hong Kong podria tenir conseqüències en les seves possibilitats futures de negoci al país. Com ja passa amb Youtube, Facebook i Twitter, la Xina podria blocar l'accés a Google i a tots els seus serveis. Faltarà veure a llarg termini quins resultats donarà l'estratègia de Google. De moment, ha tocat la fibra de la preuada sobirania i unitat nacional que promouen les mateixes autoritats que controlen la xarxa amb més potencial de creixement del món.